

Část 3.-Pražská nemocnice

Po vyplnění všech formalit, jsem si všimla kolik je hodin, tři hodiny. Kolem prošla blondřatá žena, doktorka. „Jak je mu?“ zeptala jsem se jí bezdechu. „Je mimo nebezpečí. Je stále v bezvědomí, ale dali jsme mu prášky a nyní spí. Bez obvazů by nepřežil. Prakticky je to zázrak, že je naživu. Nemáte představu jak se mu to stalo?“ zeptala se.

„Řekl mi, že ho bodlo zvíře,“ zalhala jsem

„OK. Tady seznam léků, co bude potřebovat,“ řekla a podala mi papír. „Kdy bude v pořádku?“ zeptala jsem se a přeložila list papíru.

„Potřebuje čas,“ odpověděla.

„Můžu ho vidět?“ zeptala jsem se.

„Jistě, proč ne?“ odpověděla a odešla.

Vydala jsem se do čísla 105. Kurtis spal. Usmála jsem se a sedla si na židli vedle postele. Přečetla jsem si seznam léků, zvedla jsem se a šla do lékárny. Když jsem se odtamtud vracela, uviděla jsem doktorku vycházející z Kurtisova pokoje. „Co se stalo?“ zeptala jsem se. „Někdo odpojil respirátor(A/N:nebo dýchací přístroj), jediné co ho drželo při životě,“ řekla a odešla pryč. Vběhla jsem do pokoje, po tvářích mi stékaly slzy, „Kurtisi vzbud' se! Dělej, nemám náladu na vtipy. VZBUĎ SE!!“ zařvala jsem a silně jsme s ním zatřásla. Vzala jsem ho za levé zápěstí, žádný puls. Poté jsem přiložila prsty k jeho krku, žádný tlukot srdce. „L-Laro,“ řekl hlas a já se probudila. Po spáncích mi stékaly kapky potu. Byl to jen sen. Děkovala jsem za to Bohu. Ten samý hlas zopakoval mé jméno. Kurtis otevřel své tmavě modré oči. „Ano?“ odpověděla jsem. Kurtisovi oči mě konečně našli. Pokusil se posadit, úspěšně. „Kde to jsem?“ zeptal se.

„Pražská nemocnice,“ odpověděla jsem.

„Kdo všechno zaplatil?“ zeptal se zvědavě.

„Koukáš se na ní“ řekla jsem.

„Ty?“

„Bingo!“

„Proč?“ zeptal se.

„Přátelská pomoc,“ odpověděla jsem a usmála jsem se na něj.

„Laro?“

„Hm?“

„Něco bych ti chtěl ukázat. Knihovnu. V Utahu. Jsou v ní veškeré informace o Nephilim. Tady (v rukou měl malou knížku). Vezmi si můj pas a svůj samozřejmě, jdi do cestovní kanceláře a zamluv dvě místa do Utahu. Nemyslím si, že by malá exploze mohla zabít Neliphim,“ řekl.

„Jak..“

„Přečetl jsem tvé myšlenky,“ přerušil mě odpovědí.

„To chceš jít v tomhle stavu?“ řekla jsem. „Potřebuješ čas na uzdravení. Pravděpodobně měsíc...“

„Mezitím zavolám sestru, umírám hladu, nejedl jsem co se vytáh paty z Paříže,“ řekl a pohladil se po břiše.

„Cestou sem jsem viděla obchod, něco ti přinesu,“ řekla jsem a odešla jsem.

Po půl hodině jsem se vrátila s pizzou, lahví jablečného džusu a třemi láhvemi minerálky. Zavřela jsem dveře a položila jídlo na postel.

„To to trvalo,“ řekl a zamnul si ruce.

„Promiňte pane Trente,“ řekla jsem.

„Na, napij se,“ řekla jsem a podala mu džus.

„Nesnáším jabka,“ řekl znechuceně.

„Doporučila je doktorka,“ poučila jsem ho.

„Kde vůbec spíš?“ zeptal se.

„Zrovna teď na pohovce,“ řekla jsem a lehla si na ní. „Dobrou,“ řekla jsem. „Tobě taky,“ odpověděl Kurtis.